

Zaak T-234/95

DSG Dradenauer Stahlgesellschaft mbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Begrip steun —
Criterium particuliere investeerder — Economische eenheid — Steunbedrag —
Misbruik van bevoegdheid”

Arrest van het Gerecht (Vijfde kamer — uitgebreid) van 29 juni 2000 . . . II-2607

Samenvatting van het arrest

1. *Procedure — Maatregelen tot organisatie van procesgang — Beoordeling door Gerecht van relevantie van gegeven antwoorden en overgelegde documenten*
(Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 64, lid 2)
2. *EGKS — Steun aan ijzer- en staalindustrie — Beoordeling van wettigheid — Inaanmerkingneming van rechtspraak van gemeenschapsrechter betreffende onder EG-Verdrag vallende staatssteun — Grenzen*
(EGKS-Verdrag, art. 4, sub c)

3. *Beroep tot nietigverklaring — Beroep krachtens artikel 33, eerste alinea, EGKS-Verdrag — Middelen — Klaarblijkelijke miskenning door Commissie van bepalingen van Verdrag of enige op uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregel — Begrip — Beoordelingsvrijheid van rechter — Grenzen*
(EGKS-Verdrag, art. 33, eerste alinea)
4. *EGKS — Steun aan ijzer- en staalindustrie — Begrip — Criterium particuliere investeerder — Uitzicht op rendement*
(EGKS-Verdrag, art. 4, sub c; vijfde staalsteuncode, art. 1, lid 2)
5. *EGKS — Steun aan ijzer- en staalindustrie — Zelfstandige ondernemingen die economische eenheid vormen — Beoordelingsvrijheid van Commissie*
(EGKS-Verdrag, art. 4, sub c)

1. Uit artikel 64, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht blijkt dat de maatregelen tot organisatie van de procesgang in het bijzonder tot doel hebben, de strekking van de conclusies en van de middelen en argumenten van partijen te preciseren en de geschilpunten te verduidelijken.

wettigheid van de bestreden beschikking te toetsen.

(cf. punten 65-67)

Aangaande een maatregel die bestaat in het stellen van schriftelijke vragen aan partijen en in het verzoeken om overlegging van bepaalde in hun memories genoemde stukken, staat het aan het Gerecht om in het kader van de door partijen aangevoerde middelen te beoordelen of de antwoorden van partijen op zijn vragen en de stukken die zij overleggen, relevant zijn. Daarbij moet het Gerecht rekening houden met de opmerkingen van een gemeenschapsinstelling over de vraag, in hoeverre met deze antwoorden en stukken rekening kan worden gehouden om de

2. De door de gemeenschapsrechter gegeven preciseringen van de begrippen die worden gebezigd in de op staatssteun betrekking hebbende bepalingen van het EG-Verdrag, zijn van belang voor de toepassing van de overeenkomstige bepalingen van het EGKS-Verdrag voorzover zij niet met dit Verdrag in strijd zijn. In zoverre is het dus gerechtvaardigd, bij de beoordeling van de wettigheid van steunmaatregelen in het kader van het EGKS-Verdrag te verwijzen naar de rechtspraak betreffende onder het EG-Verdrag vallende staatssteun.

(cf. punt 115)

3. Volgens artikel 33, eerste alinea, tweede zin, EGKS-Verdrag kan het onderzoek dat de gemeenschapsrechter moet verrichten in het kader van zijn bevoegdheid om uitspraak te doen op beroepen tot nietigverklaring van beschikkingen van de Commissie, geen betrekking hebben op de beoordeling van de toestand die voortvloeit uit economische feiten of omstandigheden, met het oog op welke toestand de beschikkingen zijn gegeven, tenzij de Commissie het verwijt wordt gemaakt dat zij haar bevoegdheden heeft misbruikt of de bepalingen van het Verdrag of enige op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregel klaarblijkelijk heeft miskend.
4. Om vast te stellen of een maatregel die de overheid — als marktdeelnemer of via een marktdeelnemer — ten gunste van een onderneming neemt, staatssteun in de zin van artikel 4, sub c, EGKS-Verdrag vormt, mag de Commissie het criterium van de particuliere investeerder gebruiken om uit te maken of de door de maatregel begunstigde onderneming dezelfde economische voordelen had kunnen krijgen van een particuliere investeerder die tegen marktvoorwaarden werkt.

Dienaangaande onderstelt de uitdrukking „klaarblijkelijk”, dat de wettelijke bepalingen van het Verdrag zijn miskend in die mate, dat die miskenning schijnt te volgen uit een kennelijke fout bij de toetsing van de toestand met het oog waarop de beschikking is gegeven, aan de bepalingen van het Verdrag.

Ten slotte kan de gemeenschapsrechter in het kader van een wettigheids-toetsing nagaan, of de bestreden beschikking om een van de hierboven genoemde redenen onwettig is, zonder zijn feitelijke beoordeling, met name op economisch vlak, in de plaats te kunnen stellen van de beoordeling van degene die de beschikking heeft gegeven.

(cf. punten 116-118, 146)

Dienaangaande zal een particuliere investeerder, waarmee een publieke investeerder die doelstellingen van economisch beleid nastreeft, moet worden vergeleken, zich niet noodzakelijkerwijs gedragen als een gewone investeerder die kapitaal belegt om daaruit op min of meer korte termijn een rendement te halen, doch hij zal zich ten minste moeten gedragen als een particuliere holding of als een particuliere groep ondernemingen met een algemene of sectoriële structuurpolitiek, die wordt geleid door het uitzicht op rendement op langere termijn.

Om die reden is het zeer wel denkbaar dat een particuliere aandeelhouder het kapitaal inbrengt dat noodzakelijk is voor het voortbestaan van een onderneming die tijdelijk in moeilijkheden verkeert, maar die — desgevallend na herstructurering — opnieuw rendabel kan worden. Het is evenzeer denkbaar dat een moedermaatschappij gedurende een bepaalde tijd de verliezen van een van haar dochtermaatschappijen draagt om de beëindiging van de

werkzaamheden van deze laatste onder de beste voorwaarden mogelijk te maken. Wanneer echter kapitaal-inbreng van een publieke investeerder ook op lange termijn ieder uitzicht op rentabiliteit ontbeert, moet die inbreng als staatssteun worden aangemerkt.

(cf. punten 119-121)

5. Wanneer juridisch zelfstandige natuurlijke of rechtspersonen een economische eenheid vormen, moeten zij voor de toepassing van de communautaire mededingingsregels als één enkele

onderneming worden behandeld. Op het gebied van staatssteun rijst de vraag, of er sprake is van een economische eenheid, onder meer voor het bepalen van de begunstigde van een steunmaatregel. Dienaangaande beschikt de Commissie bij de toepassing van de regeling inzake staatssteun over een ruime beoordelingsvrijheid om te bepalen of vennootschappen die deel uitmaken van een holding, als een economische eenheid dan wel als juridisch en financieel zelfstandige ondernemingen moeten worden beschouwd.

(cf. punt 124)